

rer. Jeg har da fundet, at det vilde være ligesom at foregribe Toldkommissionens Afgørelse, hvis de 10 Kr. skulde opkræves allerede til April. Skulde Rigsdagen imidlertid ikke ville gaa ind paa Lovforslaget, saa skal jeg med Fornøjelse modtage den større Afgift, der rimeligvis vil komme ind i Statskassen, og som ogsaa er paaregnet ved Opgørelsen af Indtægtsiden paa Finansloven. Det forekommer mig imidlertid, at meget taler for at udsætte denne Tidsfrist. Det er ikke alene Hensynet til Toldkommissionen, der taler herfor, men det er ogsaa — og det vejer dog noget — Hensynet til de mindre Bryggerier. Jeg antager nemlig, at Storindustrien paa dette Omraade, altsaa de meget store Bryggerier, sandsynligvis vilde overtage Forhøjelsen paa deres egen Konto og endda staa sig ret godt, medens de mindre Bryggerier vilde blive nødt til at faste Forhøjelsen over paa Konsumenterne og derigennem vilde om ikke gaa til Grunde — hvad der dog let kunde ske for de ganske smaas Vedkommende — saa dog se sig overordentlig reducerede til Fordel for de større Bryggerier. Jeg kunde ogsaa her nævne Konsumenterne, men i saa Henseende vil jeg blot bemærke, at det staaer mig klart, at en Del af Konsumenten vil, hvis man nu forhøjer Skatten for skattepligtigt Al, gaa over til Brændevinen, og det anser jeg for ubehøvet at Hensyn til Konsumenternes Læve, selv om man ikke her vil tage Hensyn til Konsumenternes Evne til at betale den højere Skat. I saa Henseende tror jeg, som jeg nu har tilladt mig at udvikle, ikke, at der vil blive noget stort Paalæg, thi jeg tror, at de større Bryggerier vilde tage Tabet eller Mindre-Fortjenesten paa sig, og at Skatteforhøjelsen ikke vil gaa saa stærkt ud over Konsumenterne. Hvor det derimod vil blive nødvendigt at forhøje Prisen paa Allet for Konsumenterne — hvad der maatte vil blive Tilfældet i mange Smaabyer — der tror jeg, som sagt, at man straks, ligesom det forrige Gang fandt Sted, vil spore en Opgang i Brugen af Brændevin. Jeg skal imidlertid ikke fortabe mig i disse Betragtninger over Alindustrien og Konsumenten. Jeg skal, som sagt, tage ganske roligt, hvilket Resultat Finansudvalget, til hvilket jeg hører, at Lovforslaget skal henvises, kommer til. Men jeg skal dog tillige udtale, at fordi man nu gif til en Forlængelse af Udsættelsen af Paaløbet af de 10 Kr., derfor behøver man jo ingenlunde at vente, at jeg eller Regeringen skulde blive ved at forlange disse Udsættelser, indtil en Toldreform er opnaaet, thi selv om man har det bedste Haab om at faa en Toldreform gennemført,

finder jeg det ingenlunde nødvendigt at gøre denne Alstats Forhøjelse eller Iffe-Forhøjelse afhængig i al Evighed af, at man venter paa Toldreformen. Jeg mener rigtig nok, for saa vidt det kommer an paa mig, at dette skulde være det sidste Forslag om Udsættelse, og derfor er det ogsaa, at jeg har sat Fristen til 1ste Oktober 1897, fordi jeg fandt det sandsynligt, at man til den Tid, da Forandringen skal gøres — altsaa til næste Rigsdagssamling — nogenlunde var paa det rene med, om en Toldreform vilde have større Udsigter end for til Gennemførelse — hvad jeg haaber — eller om Sagen maatte betragtes som yderligere udsat. Jeg skal altsaa ganske henstille det til de finansielle Overvejsler, som begge de ærede Talere, der have haft Ordet, have ment at ville knytte til Bestemmelsen om, hvorvidt man skulde gaa med til dette Lovforslag eller ikke. Jeg skal endnu kun tilføje, at Bryggerierne naturligvis gerne ønske snart at se, hvad de kunne vente, idet der er adskillige Forberedelser, som skulde træffes, naar Forhøjelsen af Skatten indtræder.

C. Sage: Jeg er tilbøjelig til at tro, at der er dem, som ville mene, at den højterede Finansminister ser noget sangvinnt paa Tingene, naar han gaar ud fra, at vi i Dag om et Aar med Sikkerhed kunne vide, om vi faa gennemført en Toldreform. Hvis det bliver Resultatet, at vi enes om at udsætte Alskattens Forhøjelse endnu en Gang, saa tør jeg for mit Vedkommende dog ingenlunde forudsætte, at det dermed skulde være givet, at der ikke vil kunne blive samme Anledning som hidtil til at ud sætte Forhøjelsen maaste i et eller to Aar yderligere. — Til det ærede Medlem for Brættø Amt's 6te Valgtreds (Bojsen) vil jeg blot sige et Par Ord. Det ærede Medlem fremhævede gentagne Gange, at naar der var Tale om en Skattelettelse, maatte det Spørgsmaal opkastes, om just denne Stat var den, som man vilde foretrække at formindske. Jeg er slet ikke i Tvivl om, at naar der er Tale om Skattelettelser, er der ikke en, men thye Statter, som kræve at lattes, og der vil maaste for hver enkelt Stats Vedkommende være Talsmænd, som finde, at det er den, netop den, som maa komme allerførst. Men jeg skal gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han ikke benytter Sprogets Ord ganske korrekt, naar han kalder dette en Skattelettelse; her er ikke Tale om at lette, om at formindske en Skat, som allerede bestaar, men her er Tale om, hvorvidt en ny Skat skal undlade at træde i Kraft; der er stor Forstel. Hvis vi allerede nu havde